

Koordináció mint vizuális artikuláció

A szüntelenül változó tárgyi világ megjelenését, látszati képét viszonylagossá teszik a tárgyak és a szemlélő között lévő közegek.

Egyénien tehát viszonylagos szín- és formaértékeket (fizikai tényeket) érzékelünk.

Ezek az értékek így mindig másképpen jelennek meg.

Tehát mindent, amit láttunk, másképpen is láthattunk volna.

A matematikai-esztétikai közegben azt látjuk, amit a koordináló faktorok meghatároznak.

S mert a faktorokat, azaz paramétereket különböző módon választhatom meg, a végeredménynek mindig olyan látható képe lesz, ahogyan a megválasztott faktorokat koordináltam, hisz a helyértékeket tetszőlegesen definiálhatjuk.

Ha egy grafikát kiinduló grafikának tekintek, akkor úgy definiálhatom, hogy egészen másképpen jelenik meg, mint annak tényleges valósága.

„Koordinációim” választott művek relativált artikulációi, melyeket műveletek segítségével generálok.

Konvencionálisan feltételezzük, hogy a megjelenített vizuális minőségek a szerkezetek tényeivel azonosak.

Ez azonban nem így van.

Munkáim kalkulált, azaz szerkesztett művek.

Ha közöljük a relativáló, a szerkezeti viszonyokat meghatározó összetevőket, visszavezethetjük a megjelenített vizuális minőségeket azok tényleges szerkezeti okaira, és ezzel az egészet ténylegesen is megérthetjük.

Ez csak akkor lehetséges, ha a jelenséget megszabadítjuk a relativáló faktoroktól.

A szépség mégis a relativitásban rejlik.

Stuttgart, 1971. 05. 18.

in: K. A. 60 kétdimenziós vonatkoztatási rendszer 1973–76 → 1992 →

Petőfi Irodalmi Múzeum, Budapest 1992., katalógus

in: K. A. Szintetikus szekvenciák 1968–1995, Múcsarnok, Budapest 1995., katalógus

német nyelvű közlés: A. K. Substrata, Kunstverein Unna, 1971., katalógus